

Arrest

nr. 145 477 van 18 mei 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 april 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 mei 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. DE ROECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 augustus 2005 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum gezinshereniging.

Op 3 september 2007 besliste de verwerende partij tot de weigering van afgifte van het gevraagde visum.

Op 27 augustus 2009 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en dit meer bepaald als bloedverwant in de neerdalende lijn.

Op 11 januari 2010 nam de burgemeester van de stad Oostende de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 5 februari 2010 diende de verzoekende partij andermaal een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie.

Op 17 mei 2010 nam de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 48 394 van 22 september 2010 werd het voormelde beroep door de Raad verworpen.

Op 29 oktober 2010 diende de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 20 december 2010 diende de verzoekende partij wederom een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie.

Op 15 april 2011 werd door de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Dit beroep werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 65 086 van 26 juli 2011.

Op 29 oktober 2010 besliste de verwerende partij tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf van 29 oktober 2010.

Op 24 oktober 2011 diende de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie.

Op 16 april 2012 nam de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52,4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.10.2011 werd ingediend door:

(...)

Om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag tot gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan deze voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddel ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, 1, 3 van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Om dit aan te tonen legt de betrokkene de pensioenuitkering dd. Augustus 2011 – september 2011 voor van zijn Belgische vader. Hieruit blijkt dat de Belgische referentiepersoon een gemiddeld pensioen geniet van € 984,54. Verder worden geen andere bestaansmiddelen voldoende toereikend zijn zoals hierboven gesteld.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria wordt het verblijf aan betrokkene geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.“

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2, 3 en 5 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 40bis, 2, § 3 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij stelt dat zij een attest van het OCMW van Oostende neerlegt voor haar en haar vader waaruit blijkt dat zij nooit financiële steun hebben genoten. Zij wijst erop dat haar vader gepensioneerd is en een maandelijks inkomen geniet van 984, 54 euro (plus jaarlijks 656,88 euro vakantiegeld). Wanneer men deze bedragen cumuleert dan geniet haar vader van een gemiddeld maandinkomen van 1040 euro. Ze stelt dat het integratie-inkomen 770 euro bedraagt plus 150 euro per persoon ten laste. Aldus stelt ze dat het inkomen van haar vader meer bedraagt dan dit integratie-inkomen. Voorts stelt ze dat bij haar aanvraag niet werd vermeld welke documenten zij diende over te maken. Volgens haar betekent dit dat het dossier in orde was en dat er geen bijkomende stukken dienden neergelegd te worden. Zij wijst erop dat bij een eerste beslissing van 2 juni 2010 nergens melding werd gemaakt dat zij niet afdoende heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon en nu plots wel. Volgens haar impliceert de eerste beslissing dat de Dienst Vreemdelingenzaken destijds aanvaardde dat zij afdoende had aangetoond ten laste te zijn van haar vader. Tot slot stelt ze dat zij sinds 29 juli 2009 ononderbroken in België verblijft en financieel ten laste is van haar vader bij wie ze inwoont en dat ze niet werkt en niet ten laste is van het OCMW.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Artikel 5 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 stelt dat de dringende noodzakelijkheid het bestuur niet ontslaat van de plicht zijn handelingen uitdrukkelijk te motiveren.

De verzoekende partij bespreekt de verschillende motieven in haar middel waardoor zij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 40ter van de vreemdelingenwet, hetgeen de juridische grondslag van de bestreden beslissing vormt en geeft ze de feitelijke overwegingen weer die aan de beslissing ten grondslag liggen, met name dat bij een aanvraag tot gezinshereniging in functie van een Belg, de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt en dat slechts aan deze voorwaarde wordt voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Verder wordt aangestipt dat het pensioen dat de Belgische referentiepersoon geniet niet toereikend is. Een schending van de artikelen 2 en 5 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

De verzoekende partij betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Op 24 oktober 2011 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie en dit meer bepaald in functie van haar vader. Bij haar aanvraag legde de verzoekende partij bewijzen neer van stortingen in het verleden, een attest van het OCMW waaruit blijkt dat zij geen financiële steun ontvangt, een bewijs van onvermogen, een geregistreerd huurcontract, een attest dat zij aangesloten is bij een ziekteverzekering en bewijzen van inkomsten van haar vader, nl. het bewijs dat haar vader een rustpensioen als werknemer/inkomensgarantie voor ouderen ontvangt ten belope van 993,86 euro netto per maand.

In casu zijn de toepasselijke wetsbepalingen artikel 40bis en artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie wordt beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...).

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

(...).”

Artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet, samen met artikel 40ter van de vreemdelingenwet voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden van de bloedverwant in neergaande lijn van een Belgisch onderdaan, op voorwaarde dat de bloedverwant jonger is dan 21 jaar of ten laste is van deze onderdaan en zich bij hem voegt of begeleidt. Bijkomend dient de Belgische referentiepersoon aan te tonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

De verwerende partij motiveert dat het pensioen van de vader van de verzoekende partij niet toereikend is daar het overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet lager is dan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij ook rekening diende te houden met het jaarlijks vakantiegeld, dient de Raad vast te stellen dat nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij ten bewijze van de inkomsten van haar vader ook meegedeeld heeft dat haar vader naast het netto maandelijks pensioen ook nog een jaarlijks vakantiegeld ontving. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij laat uitschijnen, komt het aan haar toe om haar aanvraag zo volledig mogelijk in te dienen en te stofferen met alle mogelijke nuttige stukken. De verzoekende partij wist duidelijk dat zij het inkomen van haar vader diende te bewijzen aangezien zij wel degelijk stukken heeft neergelegd ten bewijze van dit inkomen. Het kan de verwerende partij niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met stukken die niet voorlagen en aldus niet gekend waren.

Geheel ten overvloede wijst de Raad erop dat zelfs aangenomen dat de blote bewering van de verzoekende partij, dat haar vader een jaarlijks vakantiegeld ontvangt van 656,88 euro waardoor het gemiddeld maandinkomen 1040 euro zou bedragen, klopt, dan nog dient te worden vastgesteld dat hiermee niet is voldaan aan de bepaling van artikel 40ter. De verzoekende partij stelt dat het integratie-inkomen 770 euro plus 150 euro per persoon ten laste bedraagt, aldus 920 euro. Het volstaat echter niet dat het maandelijks inkomen boven dit bedrag ligt, immers dient volgens artikel 40ter aangetoond te worden dat het maandelijks inkomen ten minste gelijk is aan 120 procent van het integratie-inkomen,

aldus 120 procent van 920 euro hetgeen 1104 euro bedraagt. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij voldoet aan de wettelijke vereisten voor het verkrijgen van een verblijfsrecht in functie van haar vader.

De verwijzing naar de beslissing van 2 juni 2010 die werd genomen naar aanleiding van haar vorige aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart is in casu niet dienstig daar de vreemdelingenwet op 8 juli 2011 werd gewijzigd waardoor er andere regels gelden.

Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen werd geschonden. Evenmin maakt zij een schending van artikel 40bis, § 2, 3° van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU